

Fredag 10 januari

Två v-linjer om kommunala bostäder

Hur skall hyresgästernas inflytande över sitt boende kunna öka? Kan man genom en organisatorisk förändring påverka inflytandet?

Om detta har vänsterpartiets fullmäktige-grupp skrivit en motion till kommunfullmäktige. Först motionens huvuddrag och sedan två synpunkter på densamma.

”Ge hyresgästerna beslutanderätt

Kommunens bostadsföretag - LKF - bör delas upp i ett moderbolag och ett antal moderbolag.

Styrelsen i moderbolaget bör utses på samma sätt som idag i praktiken av de politiska partierna efter styrkeförhållandena i kommunfullmäktige. Moderbolaget ska bygga hus och erbjuda förvaltningstjänster.

Dotterbolagen ska förvalta husen. Styrelserna bör väljas av de boende i respektive bostadsområde.

Det finns flera fördelar med en sådan organisation:

Hyresgästerna för samma inflytande som de som bor i bostadsrätt. Hyresgästerna kan sänka sina boendekostnader genom att vara aktsamma och sparsamma. Ett resurssnålt boende premieras. Hyresgästerna kan bestämma servicenivån. De väljer själv vilken hjälp med förvaltning och fastighetskötsel de behöver.

LKF:s fastighetsförvaltning utsätts för konkurrens. Dels av hyresgästernas eget arbete. Men också genom att hyresgästerna kan anlita utomstående fastighetsförvaltare/fastighetskötare. Troligen kan en sådan konkurrens sänka boendekostnaderna.

Vi föreslår fullmäktige uppdraga åt kommunstyrelsen

att lämna förslag på en förändring av LKF i enlighet med intentionerna i motionen

att särskilt utreda hur kapitalkostnaderna kan fördelas mellan dotterbolagen så att ”grundhyran” blir lika stor för likvärdiga lägenheter.”

”Plakatpolitik”

Först en kommentar från Tora Friberg som är vänsterpartiets representant i LKFs styrelse.

– Jag tycker inte att det är en bra motion som kompolgruppen har lagt. Jag tycker att det idag inns en utveckling inom LKF som är värd att ta vara på. Det är en utveckling som har kommit till stånd efter långa diskussioner i styrelsen. Vi har vi börjat med en försöksverksamhet med ett ökat områdesansvar. Hyresgästerna i ett bostadsområde får ett eget ansvar för skötseln av området. Om det fungerar bra kommer man också att få en ekonomisk vinst av sin insats. En verksamhet som har många likheter med motionens andemening.

– Att däremot dela upp bolaget i ett antal mindre dotterbolag tycker jag mest liknar plakatpolitik och man bör låta försöksverksamheten få en tid på sig innan man går in och gör förändringar.

– Jag ser också stora risker med att skapa ett större antal dotterbolag. Det finns en risk att byråkratin ökar utan att man vinner det ökade hyresgästinflytande som både jag och v:s kompolgrupp eftersträvar, även om vi har olika uppfattningar om hur vi skall nå dit. Att dela upp LKF skulle också kunna få till följd att hyran efter några år blir differentierad, dvs lägre i äldre och högre i nyare hus eftersom de nyare husen belastas av en högre kapitalkostnad.

– Jag tycker att det är bättre att man från LKFs sida i stället visar en större öppenhet för t ex kooperativ hyresrätt.

– Eftersom jag inte stöder förslaget och kompolgruppen inte hade diskuterat det med mig innan man skrev motionen så känner jag att jag inte har något stöd för det arbete jag gör i styrelsen och jag kommer att lämna mitt uppdrag som vänsterpartiets representant i LKFs styrelse, avslutar Tora Friberg.

Varför p-plats vid Måryd

Nu har markägaren Boijens schaktat bort parkeringsplatsen vid Måryd, precis som han hotat med. Anledningen är att han tycker att kommunen aldrig får tummarna loss när det gäller att ordna en ny p-plats. Det har nämligen kommunen och länsstyrelsen kommit överens om i en skötselplan för det naturreservat som inrättades 1989. Men byggnadsnämnden ville inte bevilja bygglov, när ärendet var uppe i september. Borgarna och vänsterpartiet sa nej!

”Rättvisa åt hyresgästerna”

– Vår ambition med förslaget är att ge hyresgästerna samma ställning som bostadsrättsinnehavarna utan att de ska behöva äga sin bostad, säger Roland Andersson, som är en av kommunfullmäktigeledamöterna bakom motionen.

– Genom att rent tekniskt dela upp LKFs bostadsförvaltande del i ett antal dotterbolag så kan man få enheter som i allt väsentligt skulle kunna fungera som bostadsrätter. Hyresgästerna tillsätter en styrelse och man får ett ansvar för ett område.

– Genom att sköta området bra kan man också få en ekonomisk vinst detta. Förvaltningen kommer närmre de boende. Idag har man en områdesansvarig som är tillsatt av LKF centralt och han känner sig kanske ofta mer bunden till de som har utsett honom än till hyresgästerna i ”sitt område”.

– Fördelningen av kapitalkostnaderna mellan nyare och äldre bostäder kan bibehållas på samma sätt som idag genom att LKF är moderbolag för alla dotterbolagen, avslutar Roland Andersson.

lbm

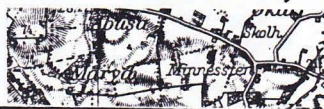
Hur kan så vänsterpartiet stjälpas en så viktig sak? När hela park- och naturvårdsnämnden var så angelägen om denna parkeringsplats för 60 bilar, två bussar och med toalett och telefonkiosk?

Mitt huvudskalet för att säga nej till bygglov är att både p-platsen och vägen dit innebär ganska kraftiga ingrepp i ett landskap, där det redan finns gott om vägar sedan länge. Närmre 400 meter väg måste anläggas över en ganska sank åker, utmed en stengårdsgård och in i en fin hagmark. Här är marken rätt platt och mer än 4000 kvm parkering skulle anläggas. Vägen och planen skulle grusas, men man vet aldrig när någon kommer på att asfaltera den om några år.

Boijens p-plats rymde ca 10 bilar, och på trettondedagen när det var dimma och lite råkall stod 20 bilar utefter vägen. Så den hade ändå inte räckt. Varför kan inte de som absolut måste köra bil dit ställa sina bilar utefter vägen? Annars är det en fin cykelväg dit. Hela Hardebergaspåret, förbi Fågelsång och genom Assarhusa, via Sömmervång till Måryd på den vägen är det inga branta backar. Det tar knappt en timme från Lund.

Men åter till bygglovet. Park- och naturvårdsnämnden gör det inte precis smidigare genom att överklaga till länsstyrelsen att man inte fått bygglov. I december, när byggnadsnämnden skulle yttra sig över dessa besvär, var man därför positiv till besvären förutsatt att man kunde resonera om en bättre lösning. Ännu har ingen diskussion ägt rum. Det är i såfall rätt typiskt för det revirtänkande som präglar många kommunala förvaltningar och nämnder.

Thomas Schlyter

Slut upp tillsammans för rätten till arbete

Rätten till arbete

Mot den höga arbetslösheten

Demonstration lördagen den 18 januari. Samling kl 10.30 vid Polhemsskolan och avgång kl 11.00.

Byggnads avd 7 Lund

Kräv fler byggjobb, trots allt

Byggnads avd 7 har tagit initiativ till en demonstration lördag 18 januari. Vi uppmanar VB:s läsare att ställa upp i den demonstrationen. Det är utmärkt med aktiva fackförbund och fackavdelningar. Bor ni inte i Lund så behöver ni inte deppa för det, ty liknande manifestationer ordnas på ett femtal platser i landet.

Det finns en mycket konkret och akut bakgrund till byggnadsarbetarnas aktion. Tolv procent eller 15 000 av medlemmarna är arbetslösa, och man är på väg mot tjugo procent respektive 25 000. I december fanns i Malmöhus län 1079 arbetssökande byggjobbare och 3 lediga jobb. Men det gäller inte bara byggjobbarna och byggbranschen. Arkitekterna är en hårt drabbad yrkesgrupp, och enligt en gammal tumregel ger ett nytt byggjobb tre nya jobb inom industrin och andra branscher.

Ändå kan frågan ställas: behöver vi bygga så mycket? Är det inte så att Sverige har världens högsta bostadsstandard, åtminstone mätt i boyta per person? Och inte saknar vi hus för kontor, butiker och krogar. Skånes största anläggningsprojekt är Öresundsbron, som många av oss är ledsna för trots att den ger många byggare jobb.

Ja, det är mycket möjligt att den svenska byggbranschen är alltför stor, att man borde bygga mindre men bättre, att medborgarna borde vistas mer ute på gatorna och umgås med andra människor i stället för att stänga sej inne i en överstor villa eller lägenhet – och att det finns angelägnare uppgifter för samhället än att skattesubventionera sådana bostäder.

Men:

1. Det ska i så fall vara en planerad neddragning, inte en anarkisk utveckling som (liksom nu) halverar byggandet från det ena året till det andra. Och en neddragning som fördelar bördorna solidariskt och inte ensidigt lägger dem på vissa yrkesgrupper. Byggnads är själva mycket kritiska mot åttitalets spekulationsboom och den ryckighet som det kapitalistiska systemet leder till för byggbranschen.

2. Just i Lund är det sällsynt olyckligt med en drastisk minskning av byggandet. Hos oss är efterfrågan på bostäder fortsatt stor, vilket bl.a. visas av att lägenhetspriserna inte alls har sjunkit så mycket här som på andra håll. Och nu har regeringen aviserat en kraftig satsning på högskolan med 18 000 studieplatser på tre år. Flera tusen nya

Bäste Herman!

Herman Schmid skriver i VB nr 39: "Det förvånar mig att VB ställer sej kritisk till Gun Hellsviks uttalande om åsiktsfrihet och demonstrationsrätt. Ni tycks närmast dela hållning med Flamman och Internationalen. Till skillnad från Vs partistyrelse, som vid sitt möte den 8.12 uttalade sitt stöd för Gun Hellsvik."

Debattekniken förvånar oss. Är det ett argument mot oss att vi inte tycker likadant som partistyrelsen? Det har hänt förr Herman!

Hänvisningen till Flamman och Internationalen liknar också mest gammal dålig debatttradition.

Så till saken. Partistyrelsen tog på sitt möte ett uttalande mot rasism och invandrarfientlighet.

Till skillnad mot Gun Hellsvik som enbart oroade sig om rasisternas yttrandefrihet.

Vi tror oss känna Gun Hellsvik som en liberal moderat och tror inte för ett ögonblick att hon är mer bekymrad för rasisternas yttrandefrihet än andras. Hellsvik inser naturligtvis att hotet mot demokratin inte kommer från antirasisterna. Hon borde ha sagt det. Det tyckte Svenska Dagbladet. Det tyckte också uppenbarligen partistyrelsen. Så vad strider vi egentligen om?

Red.

studenter hamnar rimligen i Lund och måste ha nånstans att bo.

Härmed ett konkret förslag (det behövs flera). Man har för dyra pengar planerat en fortsatt förnyelse av stationsområdet, med bl.a. en ny busstation och ett nytt lägrishotell utanför godsmagasinet. Men planerna ligger på is eftersom luften har gått ur fastighetsmarknaden och inte minst hotellbranschen. Här är ett skolexempel på hur man bör handla kontracykliskt i Keynes anda. Förverkliga genast stationsförnyelsen, och fyll t.v. hotellet med studenter.

För att understryka detta och andra krav: demonstrera med byggnadsarbetarna den 18 januari!

Vänsterpartiets programdebatt

Parti utan pekpinnar

Jag har nyligen varit i Storbritannien. Bland annat har jag för PocketR:s räkning samtalat med intervjuat författaren och aktivisten Hilary Wainwright. Temat för vårt samtal var "Vad är radikal humanism och har den en framtid i Europa under 90-talet?"

Hilary Wainwright har en längre tid tillhört den brittiska vänstern. Just nu intresserar hon sig för, och skriver om, sociala vänsterkrafter, i Västeuropa. Hon försöker också förstå varför människor i öst som tidigare i opposition kämpade för demokrati och social rättvisa nu plötsligt okritiskt hyllar de fria marknadskrafterna.

En anledning är att några få har gjort sig till tolk för folkets behov och önsknings vad gäller till exempel offentlig service. Sociala ingenjörer i både öst och väst har talat om hur samhället skall byggas för folkets bästa. Därför lockar friheten, i form av den fria marknaden, människor i både öst och väst.

Hilary Wainwright hävdar, och jag håller med henne, att det finns en tredje väg. En mångfaldens demokrati där människor som vill lösa kollektiva problem och behov tillåts göra det, utan att parti- eller förvaltningsbyråkrater talar om hur det skall se ut.

Dessa människor finns och de behöver politiskt stöd. Stöd från ett parti som förmår stödja utan att styra. Kort sagt ett parti som inte finns idag. Enligt Hilary W. har de socialdemokratiska partierna i väst små förutsättningar att förändras inifrån. Däremot tror hon att ett sådant parti skulle förmå samla tillräckligt många röster (8-10%) för att ha politisk betydelse av egen kraft, och också förmå påverka socialdemokratin genom hårdnande röstkonkurrens.

Efter att ha tagit del av debatten i Veckobladet undrar jag om vänsterpartiet kan bli det partiet i svensk politik. Jag tycker att SF i Danmark delvis har visat vägen. Jag tycker också att miljöpartiet de gröna, eller snarare delar av partiet, har visat vägen i Sverige. Jag tänker mig ett parti som vilar på grundförutsättningar som demokrati, social rättvisa och solidaritet med både miljö och människor, men som i övrigt är mycket påverkbart och föränderligt. Ett parti som på ett trovärdigt sätt förmår skapa frågetecken och debatt kring de "stora" politiska besluten typ inställningen till EG, skatte-, invandrar- och miljöpolitik. Ett parti vars företrädare präglas av insikten att olika åsikter och idéer är bra oavsett varifrån de kommer. Ju fler som deltar i debatten desto bättre är det. Med andra ord ett parti som präglas av insikten att det inte finns "de rätta åsikterna". Det finns bara och livlig debatt där många deltar eller en mycket dålig tystnad.

Förutsättningarna att forma detta parti tycker jag är bättre än någonsin förr i mitt aktiva politiska liv. Klarar vi det, eller ska vi fortsätta att diskutera vem som skall bli nästa partiledare, om det var riktigt eller fel att ändra partinamn, eller om var och en av vem debatten skall föras, undrar

Per Dahlbeck

Burlöv

Öppnare Lundasamling

I förra numret av VB beklagade Lars-Arne Norborg att motionen i kommunfullmäktige om att slå samman stadsarkivet med stadsbibliotekets lundasamling fick avslag. Bl.a. sade han sig ha hoppats att detta skulle bidragit till mer öppet i lundasamlingen, som dittills bara var tillgänglig tio timmar i veckan.

Men det blir bättre i alla fall!

"Mer öppet" är en gammal önskan från lundasamlingens besökare. Nu har vi på biblioteket pusslat med våra personaltimmar. Resultatet är faktiskt fördubblat öppethållande, dvs. tjugo timmar veckan!

Det nya tiderna är: måndag och onsdag 10-13, 17-20; tisdag och torsdag 13-17.

Däremot blir det av kommunfullmäktige klubbade beslutet att lundasamlingen ska få flytta in i Ekska huset säkert inte blir av inom överskådlig tid. Kommunfullmäktige glömde nämligen att anvisa pengar.

Med nuvarande hårda sparbetting inom det kommunala är en extra kostnad på hundratusentals kronor inte något man kan pussla fram vid sidan av ett åttaprocentigt parkkrav.

Ingrid André

Att måla Fan på väggen

Några tankar kring Leninporträttets estetik

Den 10 juni 1970 anlände jag till Zadar, en liten stad på den dalmatiska kusten i det som då kallades Jugoslavien. Mitt främsta mål var det arkeologiska museet, som sedan slutet av 1800-talet varit inhyst i den helige Donatus' kyrka, Sveti Donat, en magnifik byzantinsk kupolkyrka med tidigromanska drag. Här förvarades som väntat resterna av det romerska Iader, varifrån kejsar Traianus antas ha avtågat år 106 för att underkuva dakerna i dagens Rumänien. Men här fanns också, vilket jag inte väntat, en tillfällig utställning öppnad sju veckor tidigare med anledning av Lenins hundraårsdag. Av själva utställningen minns jag föga, men jag har fortfarande kvar två konkreta minnen från tillfället. Det ena är en liten broschyr eller katalog med titeln "Vladimir Iljic' Uljanov Lenin i Jugoslavenska socialistiska revolutionen" (V.I.U.L. och den jugoslaviska socialistiska revolutionen), enligt vad jag tror mig minnas från mina 30 Stunden Serbokroatisk för Anfänger); den andra är en liten affisch (50x70 cm) med porträtt av Lenin.

Gillade Lenin sin mössa?

Det finns nu inte så många goda originalporträtt av Lenin att välja mellan. Detta härrör – enligt en Leninbiografi i min bokhylla – från maj 1919, endast nio månader efter attentatet. Han sitter med ena benet vilande över det andra, blicken riktad snett nedåt, förefaller trött. Han är klädd i grov ytterrock, vit skjorta, slips, och på huvudet en skärmmössa. Mössan har nyligen cirkulerat i pressen med anledning av nya vetenskapliga rön rörande dess symboliska betydelse. Lenin tyckte egentligen inte om sin mössa, heter det. Före 1917 bar han hatt, men anlade denna mera proletära huvudbonad för att lättare vinna massorna, när det väl drog ihop sig. Fan tro't.

Det råder inget tvivel om att mössan har ett symbolvärde. Det var naturligtvis ingen slump att jag själv lade mig till med en liknande i augusti 1968. Däremot vågar jag påstå, att det inte är att skylla på proletärt eller revolutionärt nit att jag fortfarande utnyttjar samma modell. Den är helt enkelt vidunderligt praktisk: väger föga, men har skärm som vid behov skyddar mot det mesta, regn, blåst, hagel och solsken. Säkert finns det skäl att misstänka att Lenin – liksom jag – hade proletära baktankar vid sitt val av huvudbonad, men jag vägrar tro att det är hela sanningen. Nog måste väl också han ha sett till livets realiteter? Man vandrar helt enkelt inte in i revo-

lutionens kulregn iklädd rundkullig hatt – den skulle blåsa av eller på annat sätt förlora form och funktion. Och inte kunde Lenin ha stigit av tåget i Petrograd den 3 april med plåthjälms på huvudet. Det hade kanske varit ändamålsenligt, men framför allt löjligt. Alltså: mössa med skärm. Och tro mig, har man väl en gång fått smak för en sådan, går det bara inte att sluta.

Varken Joplin eller Mommsen

Jag kan inte neka till att jag redan från början var svag för porträttet, men icke desto mindre förpassades det vid min hemkomst dit, där de flesta affischer tvingas framleva sina liv – till en rulle i garderoben. Jag har aldrig varit mycket för idolporträtt; varken Joplin, Marx, Mommsen eller Mao har någonsin prytt min vägg (även om jag faktiskt tillbragte en vecka i Stockholm med Stalin över sängen i samband med en "tjänsteresa" i FNL-ärenden våren 1968). Gärna en liten knapp på rockuppslaget, men av porträtt i större skala har jag alltid haft en känsla att det funnits för många. Så affischen förblev nedpackad genom en rad av år och flera flyttningar. För tio år sedan fick den ett nytt hem i ett vindskontor på Vintergatan. Endast en gång bröts tristessen. År 1985 inbjöd Norstedts Förlag till presskonferens för att presentera Ludvig Rasmussens bok om "Fyrtiotalisterna", och min syster, verksam i bokbranschen i Stockholm och medveten om mitt tvivelaktiga förflutna, ringde till mig för att som dekoration utbe sig ett urval nostalgiskt revolutionära affischer ur min samling. Så den 20 mars låg min Lenin vänligt mot den svenska pressen. Äventyret kostade honom en liten flik av nedre vänstra hörnet, och sedan förpassades han tillbaka till affischrullens obemärkthet.

Men tiden går, och även oväntade händelser inträffar. Sedan 1989 har Leninporträtten fallit som käglor. De som inte förstörs köps upp av kapitalstarka samlare. Och därmed är läget inte längre vad det har varit. När jag för en tid sedan bokade efter något helt annat, hittade jag min Lenin och började fråga mig, om inte stunden till slut var inne att hänga upp honom. Men är det verkligen passande att pryda väggen med den som numera från både vänster och höger utmålas som Fan själv? Jag tror det.

Redan Rosa L.

Jag tänker inte försöka hävda, att Lenin hade rätt på alla punkter –

det hade han självfallet inte (även om jag nog tror att ha träffade sanningen i långt högre grad än vad som är opportunt att tycka i dag). Men jag vill framhålla två skäl, som ger honom större rätt att hänga på min vägg än de flesta andra. För det första: genom sin teori och sin praktik visade Lenin modet att åtminstone försöka förvandla den utopi man vänt och vridit på i ett halvt århundrade till politisk verklighet. Under de senaste åren har Lunds och det övriga Europas vänster plötsligt uppmärksammat att det inte gick så bra. Jag är föga imponerad över upptäckten: nära nog all väsentlig kritik som finns attraktiv mot revolutionen (och det är för all del inte så lite) formulerades redan 1918 av Rosa Luxemburg i hennes *Die russische Revolution*. Det handlar om allvarliga fel, men kanske inte ohjälpliga; revolutionen och "realsocialismen" var ännu inte dömda. Man kan kritisera Lenin för mycket, men knappast för att han år 1917 inte förutsåg Stalin. Vem kan någonsin förutse en Stalin?

Mitt andra skäl berör ett symbolvärde, betydligt viktigare än Lenins mössa. De favoriter för Sovjetväldet medförde för de egna folken (och på den punkten vet vi

faktiskt mer i dag än tidigare) får oss lätt att glömma vad Sovjetunionen betytt symboliskt – och även materiellt – för världen i övrigt. I skräck för bolsjevikerna medgav Europas bourgeoisie allmän rösträtt, som man så länge motsatt sig; med ryskt blod och Röda Arméns aknoner krossades Hitler; med Lenin i fickan inledde Mao den långa marschen. Under större delen av vårt sekel har Lenin och Sovjetunionen skänkt världens förtryckta hopp – ett delvis falskt hopp, men inte bara.

Hellre Marx än tomten

Det är alltid farligt att spekulera om vad som kunde ha hänt – för en historiker är det direkt tabubelagt, men mitt politiska jag tar sig ibland den friheten. Man kan naturligtvis hävda att borgerskapet skulle ha givit oss rösträtten ändå, av hjärtats godhet, att ett icke-socialistiskt Ryssland sina traditioner av judepogromer till trots inte skulle ha tagit ställning för Hitler, att Kuomintang skulle ha skänkt Kinas förtryckta ett drägligt liv, att vietnameserna skulle ha tillkämpat sig friheten utan Sovjetunionens stöd. Man kan till och med tro på tomten. Den som ser världen så skall naturligtvis inte måla vare sig Marx eller Lenin på väggen. Men för egen del låter jag nog Lenin hänga kvar, och tills vidare håller jag fast vid både (k), L och M.

Örjan Wikander

För tillfället utan mössa. Bilden hämtad ur Lenins Collected Works, som numera kan fås för vrakpris.

HAR DU FLYTTAT? Skicka in hela adressdelen till Veckobladet, (Se ovan)
NY ADRESS.....

Ett försök att svara Rune Liljekvist (medlem sedan 21 år)

Jag tror att motsättningar är viktiga drivkrafter i all utveckling. Om man för enkelhetens skull begränsar sig till utveckling av politiska idéer så tror jag på nödvändigheten av fri och öppen debatt. Begränsar man öppenheten hindrar man också utvecklingen. Detta var den röda tråden i min insändare i VB 1991:38.

Vänsterpartiet är i desperat behov av utveckling som grundar sig på fri och öppen debatt. Det mest måste kunna ifrågasättas. Det samma gäller för socialdemokraterna, centern och folkpartiet. Ja, till och med för miljöpartiet de gröna, trots att det är ett nytt parti. För vänsterpartiets del är det en fråga om överlevnad!

Anledningen är givetvis att verkligheten, omvärlden, Historien eller vad man nu vill kalla det har förändrats snabbt och radikalt och att den snabba förändringsprocessen tycks fortsätta ett bra tag ännu. Det gör att ingen har rätt att vara tvärsäker, åtminstone inte om man samtidigt vill bli tagen på allvar.

Det finns auktoritära drag i vänstertraditionen som gör att vi, paradoxalt nog, har svårt att hantera osäkerhet och motsättningar. Det är lättare att ropa efter lag och ordning, kräva utslutning, än att själv argumentera. Det finns också ett slags märklig vänsternostalgi, ett "det var bättre förr"-tänkande, som kan göra vänstern konservativ. Detta är drag i vår tradition, som vi måste göra oss fria ifrån!

Om Europa

Internationalism är en av socialismens grunder. Arbetare och förtryckta i olika länder har mer gemensamt med varandra än med de nationella herrarna. Grundläggande är också att alla människor har lika värde. Människovärdet bestäms inte av ras, kön, religion, politisk uppfattning eller sexuell läggning. Jag anser också att nära och omfattande internationella kontakter leder till ökad förståelse och minskar risken för krig. Det gäller ekonomiska, kulturella, idrottsliga och andra kontakter.

Mot denna bakgrund anser jag att det är ett onormalt tillstånd för en socialist att vågra delta i och ta ansvar för utvecklingen av det

mest dynamiska exemplet på europeiskt samarbete d.v.s. EG. Argumenten mot fullt deltagande i form av medlemskap måste vara mycket starka. Jag tyckte att de var så starka i det delade Europa där EG var part i östvästkonflikten. Idag är det ett EG som också omfattar östra Europa inte längre en utopi utan en reell möjlighet! Därför tycker jag att hela den svenska arbetarrörelsen, kvinnorörelsen, miljörelsen, fredsrörelsen, ja alla goda krafter bör utveckla en offensiv Europapolitik, i stället för att riskera att hamna i samma fälla som suspekta nationalistiska krafter.

Nationalegoism och främlingsfientlighet går mycket väl att förena med motstånd mot ett svenskt medlemskap i EG, men det går inte att förena med den solidaritet grundad på människors lika värde som jag beskriver. Däremot kan man mycket väl argumentera för svenskt medlemskap i EG utifrån en internationalistisk och solidarisk grund. Därför finns det också en principiell skillnad mellan rasistiska åsikter, som uttrycks i strid med en partilinje, och åsikter som grundas på solidaritet.

Rolf L. Nilson

Till er som redan vet allt

Undertecknad följer med intresse debatten i VB. Ett inlägg i nr 40 har fått mig att fundera en hel del över de politiska processerna. Rune Liljekvist anser att det är "bedrägligt att bryta mot de löften som partiet givit sina väljare" och att jag "svängt 180 grader efter det att jag blev nominerad till riksdagslistan". Jag skulle därför vilja ha Runes och andras synpunkter på följande funderingar:

Är den som kandiderar till en förtroendepost i vänsterpartiet förpliktad att i alla frågor representera partimajoritetens uppfatt-

ning vid det tillfälle då han/hon blev nominerad? Från händer man sig alltså möjligheten att påverka och påverkas av allt som därefter händer?

Ska nya ståndpunkter och förslag till förändringar föras fram enbart av de som inte har någon typ av förtroendepost i valda församlingar eller i partiet?

Hur ska man reagera på ändrade förhållanden i verkligheten, ska de inte påverka politiken? Om kartan och verkligheten inte stämmer så gäller alltså kartan? Ska man omedelbart ställa sin plats till förfogande när man börjar tvivla på majoritetens uppfattning?

Eller är kravet att man ska ljuga för sig själv och andra och hålla med majoriteten? (Vänstern har ju viss erfarenhet av detta).

Kan minoriteter aldrig räkna med att någon förtroendevald ska förespråka deras åsikter i partiet, t.ex. de 30 % av våra väljare som enligt Sifo inte delar partiets uppfattning i EG-frågan eller de som är benhårda antibilister, eller de som är totalpacifister.

Hur ska enligt Rune m.fl. politisk debatt föras och utvecklas, om ingen någonsin får ändra sig??? Eller behövs den kanske inte? Det kanske räcker med att vi i tidernas begynnelse lägger fast "den rätta linjen" och sedan är det bara att tuta och köra? (Det finns dom som aldrig lär av historien och tyvärr finns dom ofta hos vänstern.)

Till sist vill jag gärna ha sagt att jag finner det upprörande att jämställas med rasism med en positiv EG-hållning. I själva verket är den inskränkta, trångsynta och bakåtsträvande nationalism som förespråkas av "NEJ TILL EG" – ett stöd till den framväxande rasismen och invandrarfientligheten. Om vänsterpartiet stod för en internationalistisk, solidarisk och socialistisk politik, så skulle vi inte atrahera dessa grupper!!!

Annika Åhnberg
riksdagsledamot (v)

Sommarstuga önskas hyra

Thorulf Becker med familj, söker sommarstuga för tidig semester i år. 1-2 veckor i slutet av maj-början av juni. Åtta sängplatser önskas. Thorulf Becker, som bor i Bergen på Rügen, är god vän med Röda Kapellet. Erbjudande eller idéer förmedlas genom Elisabeth Iregren (Röda Kapellet) tel 11 50 69.

Blanda inte in mig!

I höstas startades en debatt i Veckobladet om Vänsterpartiets partiprogram.

Förra årets sista VB, nr 40, innehöll ett inlägg i debatten i form av en teckning. Göte Bergström polemiserade mot Sven-Hugo Mattsson, som han hade avbildat.

Bakom S-H Mattsson på bilden finns ytterligare en person som påstås vara Monica Bondeson, dvs undertecknad. Min fråga är: Vad har jag med VB-debatten att göra? Jag tycker att det är helt omotiverat att publicera en teckning på mig i ett sammanhang, en debatt, där jag inte alls har deltagit.

God fortsättning på det nya året hälsar

Monica Bondeson

Cykel med hel ram

(s.k. herrcykel) önskas låna/hyra av estländsk stipendiat, som tillbringar våren i Lund. Ken Kalling är doktorand i antropologi och knuten till arkeologiska inst. Kontaktperson: Elisabeth Iregren. T. 11 50 69(b), 10 79 46(a).

MÖTE MÖTE

RÖDA KAPELLET Sö 12.1 kl 18.45 rep på Palaestra. Repertoar: Caféprogrammet.

VECKOBLADET

Detta nummer gjordes av Lars Borgström och Gunnar Sandin.

Tel. red. onsd e 18:
046/11 51 59
Fax : 046/14 65 82

Kontaktredaktör för nästa nummer:
Gunnar Sandin, tel 13 58 99.
Vid utebliven tidning ring
Rune Liljekvist 13 82 13 el. 11 50 69